

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗΝ ΨΕΙΡΑ ΚΙ Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ (ΖΑΚΥΝΘΟΣ)



Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς και μια βασίλισσα και είχαν μία βασίλοπούλα. Και οι υπηρέτριες και οι υπηρέτες τη φύλαγαν να μην έβγει σε

ήλιο, γιατί έκανε ψείρα. Το λοιπό μια μέρα επαρακάλεσε να την αφήσουν να βγει έξω κι έκαμε ψείρα. Μια ημέρα η βασίλοπούλα επήγε στο βασιλέα και ο βασιλέας όπως έφαχνε το κεφάλι της κόρης του, εύρηκε την ψείρα. Την έπιασε και γιόμισε μία μπιτιλία αίμα και την έβαλε μέσα. Όταν ήπιε ούλο το αίμα, εμεγάλωσε η ψείρα και δεν την έπαιρνε πλέον η μπιτιλία και με τον καιρό την έβαλε μέσα σ'ένα ασκί. Όταν την έβγαλε από τ'ασκί, την έσφαξε και με το δέρμα της ο βασιλέας έκαμε ένα τραπέζι και εκάλεσε ούλον τον κόσμο να βρει από πού είναι ευτό το δέρμα. Όποιος ήθελε το βρει, ήθελε να πάρει τη βασίλοπούλα για γυναίκα του. Για να εύρει ένας από τι είναι το δέρμα, είχε σκοτώσει ο βασιλέας κόσμο πολύ. Οπού από τσι πολλούς τ' άκουσε κι ένας δαίμονας, και επήε στο βασιλιά.

«Μπα! γι' αυτό σκοτιζόσατε!» επήε. Είναι απλούστατο. Γι' αυτό έχεις σκοτώσει τόσο κόσμο! Το πετόι αυτό είναι από το ζωύφιο εκείνο, που έκανε ούλοι τους απάνω τους στο στρατό».

Ετότες ο βασιλέας λέει: «Να πάρεις τη βασίλοπούλα την Κυριακή».

Οπού ενώ είχαν πει για να γένουνε τα στέφανα, δεν πήγε ο δαίμονας, επειδή ήτανε παπάδες. Και επήε την



Ένα παλικάρι αγαπούσε μια νέα που δεν έδινε καμιά προσοχή σ'αυτόν. Για την πάρει λοιπόν, τι κάμει; Άλλαξε τα ρούχα του και πουλούσε στους δρόμους

μήλα. Ήλθε κι από κάτω απ'το σπίτι της αγαπητικής του και φώναζε: «Μήλα, μήλα καλά!». Εκείνη, δεν τον γνώρισε και τον ρωτά: «Πόσο τα δίνεις τα μήλα;». «Όλα, κυρά μου, τα δίνω για ένα σοινίκι κεχρί.» λέει αυτός. «Καλά, έλα να τ'αγοράσουμε μεις.» του λέει η νέα. Μπήκε αυτός, πήρε το σοινίκι, έδωσε τα μήλα. Αλλά κει που έκανε ν'αδειάσει το κεχρί, το έχυσε επιταυτού καταγής, κι εκάθησε ύστερα να το μαζέψει στο σάκο του σπυρί, σπυρί. Η νέα είδε αυτή την ανοησία του νέου κι εγέλασε, και του επήε πως δεν γίνεται αυτό, να μαζέψει έτσι όλο το κεχρί και να του δώσουν άλλο σοινίκι. Εκείνος όμως δεν εδέχτηκε, και επήε πως δεν μπορεί να κάμει αλλιώς, έτσι θα το μαζέψει. Κι εμάζωνε όσο που ενύκτωσε. Τότε παρεκάλεσε να τον αφήσουν να μείνει την νύχτα στο σπίτι για να τελειώσει τη δουλειά του. Εκείνοι δεν υποπεύθηκαν τίποτα, και γι' αυτό δεν εδυσκολεύθηκαν να τον αφήσουν, τον ελεεινολογούσαν μόνο για την επιμονή του την ανόητη.

Όταν πήγαν όλοι να πλαγιάσουν, ο νέος παρατήρησε καλά που θα κοιμηθεί η αγαπητική του, και τα μεσάνυχτα μπήκε στην κάμαρή της, την άρπαξε, και έφυγε χωρίς να τον καταλάβει κανείς, ούτε η ίδια η νέα, γιατί εκοιμότουνε βαθιά. Σαν εξημέρωσε, τότε μόνο κατάλαβε πως δεν ήταν

μάθει και ανησυχούσε πολύ τι έγινε η κόρη του. Η βασίλοπούλα μια ημέρα εύρηκε ευκαιρία κι έκαμε ένα γράμμα του πατέρα της και το έστειλε με το ένα πιτσούνι. Και το πιτσούνι εκίνησε και πήγε εις το παλάτι του βασιλιά. Μόλις



είδε το πιτσούνι ο βασιλιάς, αρχίνησε να κλαίει από τη χαρά του. Το πιτσούνι ανέβηκε απάνου στον ώμο του βασιλιά. Ο βασιλέας αρχίνησε να το καϊδέυει και είδε το γράμμα στο λαιμό του:

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑΣ (ΘΡΑΚΗ)

στο πατρικό της σπίτι αλλά σε ξένο, κοντά στον νέο εκείνο που την αγαπούσε χωρίς αυτή να τον αγαπά. Αμέσως εννοήσε την παγίδα που της έστησε, κι αποφάσισε να μην τον αφήσει να του περάσει ο σκοπός του. Αποφάσισε λοιπόν να μη βγάλει μιλιά. Έκαμε εκείνος χίλια δύο για να βγάλει ένα λόγο από το στόμα της, αλλά εστάθη αδύνατο: Εκείνη έμενε σα βουβή.

Έτσι επέρασε πολύς καιρός. Και αφού είδε ο νέος πως του κάκου εβασανίζετο, αποφάσισε να παντρευτεί άλλη, που να μιλεί τουλάχιστο. Εκεί που εγίνετο το στεφάνωμα, ήτανε μπρος και η νέα, και από την λύπη της την πολλή, ξεσυνόισμένη, δεν κατάλαβε πως η λαμπάδα που κρατούσε στα χέρια εκάπ τόσο, που παρ'όλιγο να κάψει και τα δάχτυλά της. Η νύφη, σαν είδε αυτό, δεν εκρατήθη, και ανάσπυρε το νύφιασμά της και της εφώναξε:

«Αϊ, καμμένη! Αν είσαι β'βή και βώκου,

άλλη Κυριακή και έγιναν τα στέφανα και επήε σαράντα αμάξια και επήε τη βασίλοπούλα. Εις το δρόμο, που επηγαίνανε, έπιασε ανεμοστρόφυλλας και έσπασε τσι άμαξες και τσι αμαξηνάτες και επήγανε ούλα ούφου ντου λούφου.

Η βασίλοπούλα, όπου είχε φύγει από το σπίτι της, είχε πάρει τρία πιτσούνια μαζί της. Ο δαίμονας την πήγε μέσα στα βουνά και στα λαγκάδια. Επιδέλουσ την έπιασε και σ'ένα έρημο μέρος, όπου δεν ήταν άνθρωπος. Ο δαίμονας την εβασάνισε τη βασίλοπούλα. Όλο την έβύζαινε από το ζερβι βυζί και ήρθε η κοπέλα σε θέση να πεθάνει. Ο βασιλέας ο πατέρας της είχε σαράντα ημέρες να

«Πατέρα, βρίσκουμαι εις το τάδε μέρος. Σώσε με, διότι πεθαίνω».

Ο βασιλέας έκαμε ένα τραπέζι κι εκάλεσε όλον τον κόσμο, ποίος μπορεί να του φέρει την κόρη του οπίσω. Όσοι είχανε πάει στο τραπέζι, δεν εμπόρειε κανείς να φέρει τη βασίλοπούλα. Ήτανε και μία γρία μαζί και είδανε πως έβγαλε λίγο ψωμί στην τσέπη της.

«Γρία, τι το θες το ψωμί;»

«Έχω κάτι παιδιά και δεν μπορούσα να τα φέρω και δι' αυτό το πήρα».

«Να ντα φέρεις εδώ».

«Τα παιδιά δε θέλουν».

Ο βασιλέας έστειλε την αστυνομία και τα έφερε. Ο βασιλέας λοιπόν τα ρώτησε ποίος είναι εις θέση να ντου φέρει την κόρη του. Λένε:

«Εμείς είμαστε σε θέση».

Και ένα-ένα τι κάνουν; Ο πρώτος του επήε:

«Βάνω το αυτί μου εδεπά και ακούω εις την από κάτω γης».

Ο άλλος λέει: «Βαρώ σαϊτιά και κόβω τη μύγα στον αέρα».

Ο τρίτος επήε: «Εβαρούσα γροθία και έφτιανα πύργο».

Ο τέταρτος λέει: «Εβαρούσα γροθία κι έσκιζα τη γης».

Και ο πέφτος έτρεχε σα λαγός και δεν εμπόρειε κανείς να ντόνε φτάσει.

Το λοιπό εζεκινήσανε και πηγαίνανε στα βουνά. Οπού λέει ο ένας στον άλλονε:

«Βάλε το αυτί σου, να ιδούμε πού βρίσκουμαστε».

Έβαλε το αυτί του κι ήτανε μακριά ακόμα από κει και επροχωρέσανε ομπρός και εξανάβαλε το αυτί του και τους άκουε από κοντά. Επροχωρέσανε και επήε ακριβώς σ'

αυτό το μέρος. Και εβάρειε ο ένοιος γροθιές κι έσκιζε το βουνό και ευρήκανε το δαίμονα κι εβύζαινε την κόρη κι ήτανε αποκοιμισμένος κι ετραβήχτηκε η κόρη από κει και την επήε τα παιδιά κι εφεύγανε. Οπού λοιπόν εζύπνησε ο δράκοντας και δεν την πύρηκε εκει. Εκανε σαν τρελός. Τρέχει εδώ, τρέχει εκει, και τη βρίσκει που επήε οπίσω από τα παιδιά. Τσου εφώναξε:

«Να με αφήσετε να την ιδώ από μία τρούπα».

Κι εκείνοι εβαρείε γροθιές κι εφτιάνανε πύργους, να μην την πάρει την κόρη. Την είδε όμως ο δαίμονας και τους την πήρε. Τόνε βαρέσανε σαϊτιές και τον ελαβώσανε και του την πήε πάλι. Κι εκινήσανε κι επηγαίνανε στο βασιλέα. Δεν την εγνώρισε ο βασιλέας την κόρη του από την κατάντια, που είχε. Κι άρχισε κι εκλαίγε από τη χαρά του, πως του την εφέρανε οπίσω, και τ' επήε ποιο από τα παιδιά να διαλέξει, να ντονε πάρει άντρα της.

Μαριέττα Μινώτου, «Παραμύθια από τη Ζάκυνθο», Λαογραφία ΙΑ', 1934-1937, σ. 520-522. Παραλλαγή που αφηγήθηκε ο Κωνσταντής Καραμαλικής, 80 χρονών, από το Λυκούδι.

Δεν είσαι και τυφλή τυφλώκου.»

Η νέα, που έως τότε εκαμώνετο, επειράχθη πολύ και γυρίζει και λέει της νύφης: «Τρία χρόνια υπόφερα εγώ χωρίς να βγάλω μιλιά, κι εσύ μια στιγμή δε μπορείς να υποφέρεις χωρίς να μιλήσεις;». Ν'ακούσει ο νέος την αγαπημένη του να μιλεί, εκύθη απάνου της να την πιάσει. Την άρπαξε απ'τις πλεξίδες, αλλ' εκείνη γέννηκε χελιδόνι και οι πλεξίδες έμειναν

στα χέρια του αγαπητικού της. Μόνον δύο της απόμειναν, κι αυτές είναι η ψαλιδοτή ορά του χελιδονιού.



(Στενήμαχος Θράκης. Από τις «Παραδόσεις» του λαογράφου μας Νικολάου Πολίτη)